

Neceus Link

Saarivaltion sotkut

Taikahansikkaat osa 3

SAARIVALTION SOTKUT

NECEUS LINK

SAARIVALTION SOTKUT

TAIKAHANSIKKAAT OSA 3

© 2024 Neceus Link

Kuvitus: Roosa Lankinen

Kansi: Tapio Lankinen

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki,
Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8287-3

Saarivaltion hitaasti muuttuvassa maailmassa eletään vuotta 2305. Uudelleen nimetty entinen Kreeta on nyt tärkeässä asemassa ihmiskunnan tulevaisuuden kannalta. Hallitsijoiden ikivanha ikävyyksien aiheuttaja, vallanhimo, on kuitenkin jälleen näyttämässä merkkejä heräämisestään. Halu rauhalliseen elämään tottuneen kansakunnan suistamisesta ankaramman hallinnon ikeeseen on käynnistymässä. Suur-Valtias Ardagon oli käynyt saaren itäpään pikkukaupungin, Miserolan, kimppuun jo kahdesti, mutta ajettu pakosalle. Kiitos tästä kuului erityisesti muukalaisten jakamille voimallisille kyvyille, joita kaupungin velho Arkon käytti asukkaiden suojelemiseen. Hän sai tarvittaessa apua ja tukea monilta läheisiltä ystäviltään. Parantaja Hirenus oli hänen uskottu toverinsa. Samoin Asemestari Miklos vaimonsa Sonan kanssa. Kaikkein tärkeimmän avun Arkon sai kuitenkin aarnimetsässä asuvilta ihmisen kaltaisilta olennoilta, joita he päättivät kutsua haltioiksi.

Kauempana Välimeren ympäriltä on maa autioitunut. Afrikassa, Arabian niemimaalla, sen paremmin kuin koko Euraasiassa ei ole tiettävästi enää ainuttakaan ihmistä elossa. Pelkkää asumaton aarnimetsää vain tuhansien kilometrin matkalla suuntasi kulkunsa mihin tahansa. Välimeren etelä- ja itärannikot ovat ihmisiltä suljetut, samoin pohjoisosan niemimaiden yläosat. Kaikki etelään suuntautuvat entiset valtiot, kuten Portugali, Espanja ja Kreikka, ovat nyt kuin saaria. Niiden pohjoisosat törmäävät aarnimetsän suojavyöhykkeen reunaan. Tätä rajaa eivät ihmiset voi ylittää. Italian niemimaa hajosi menneisyyden mullistuksissa moniksi eri saariksi.

Mutta autius koskee vain ihmisiä ja lähes kaikkia muita nisäkkäitä. Lintuja, kaloja sekä hyönteisiä parveili kaikkialla. Niiden lukumäärät ovat vain lisääntyneet. Ennen Saarivaltion pintaa peittäneet viljavat pellot, niityt ja puutarhat ovat nyt tiheän puuston ja pen-

saikon peitossa täynnään metsien elämää. Vain nisäkkäät ovat kadonneet kahta lukuun ottamatta. Ihmisiä ja hevosia eli vielä, ei paljoa, mutta riittävästi ihmiskunnan perinteisen elämäntavan jatkamiseksi. Viimeiset kansakunnat jatkavat eloaan keskiaikaiseksi taantuneessa ympäristössä sekä mannermaalla että saaritoissa.

Uuden järjestyksen maapallolle luonut tuntematon laji oli saapunut kaukaa avaruudesta. Vieraat ovat rajanneet ihmiselämän vyöhykkeeksi vain pienen osan maapalloa, Välimeren. Ei vallataksaan planeetan, vaan suojellakseen ihmiskunnan jäänteet sotien ja luonnonmullistusten jäljiltä jääneiltä myrkyiltä ja vaaralliselta säteilyltä. Toimiensa perustaksi he ilmoittivat halunsa auttaa, ei alistaa.

Ongelmat alkoivat kasaantua planeetan ylle jo satoja vuosia aiemmin, kauan ennen vieraiden saapumista. Suurimman syyn kaikesta kantoi ihmiskunta. Heidän lukemattomat keksintönsä ja niiden varaan rakentunut talousjärjestämä, mukaan lukien ikuisena kiusana ja suurena taakkana koko ajan mukana kulkeva vallanhimo, ohjasivat ihmiskuntaa kuin narussa taluttaen kohti lähes täydellistä tuhoa. Samaan aikaan, kun suurvaltiot ja osa pienempiä ajautui vähitellen kolmanteen maailmansotaan, kohtasi planeetan eliökuntaa kolme jättimäistä vulkaanista tapahtumaa. Ensin aivan sananmukaisesti räjähti Yellowstonen jättimäinen supertulivuori tuhoten koko Pohjois-Amerikan elinkelvottomaksi. Tapahtuneen vaikutukset yltivät moniksi vuosiksi kaikkialle maapallolla tuhoten ja tappaen. Kolme vuotta myöhemmin kävi Campi Flegreille samoin. Tulivuoren purkaus oli niin raju, että se hajotti koko eteläisen Italian niemimaan kymmeneksi suureksi saareksi. Eivätkä onnettomuudet vielä tähän loppuneet. Planeetan eliökunta kohtasi viisi vuotta myöhemmin vielä yhden supertulivuoren räjähtävän purkauksen. Pohjois-Korean vuoriston alla levännyt Baekdu purkautui valtaisalla voimalla. Supertulivuorten purkauksia edeltävän puolen vuoden aikana käynnistynyt ydinasesota sai yhdessä tulivuorten kanssa aikaan liki täydellisen tuhon. Suurin osa planeetan eliökunnasta menetti henkensä.

Onnekkaiden sattumien ansiosta Välimeren seutu jäi juuri ja juuri elinkelpoiseksi ja antoi ihmiskunnalle mahdollisuuden uuteen

nousuun. Saarivaltio yhdessä mannermaan rippeiden kera sai kunnian toimia vähittäisen kehityksen kulmakivenä. Tähän ajankohtaan sattui myös se onnekas sattuma, kun vieraat avaruudesta löysivät tiensä maapallolle. Tuhansien vuosien tutkimusretkien ja korkeatasoisen tieteensä ansiosta heillä oli jo pianikin hallussaan kattava kuva tuhomyrskyn kouriin joutuneesta planeetasta. Eivätkä he kauaa empineet käynnistäessään mielestään tarvittavat avustuskeinot. Heille avainasemassa olivat kaikki maapallon eliöt, eivät vain ihmiset. Eristettyään elossa olevat ihmispopulaatiot Välimerelle, he aloittivat hitaan työnsä menneisyyden virheiden korjaamiseksi uudella alulla.

Nyt on aika seurata Velho Arkonin ja hänen ystäviensä kohtaloita alkusyksyn ongelmien ketjussa.

Luku 1

Velho Arkon käveli hiljakseen Miserolan länsireunalla kulkevaa kapeaa kujaa. Määränpäänä hänellä oli asemestari Mikloksen talo. Kaupungin äänimaailma oli tavanomaisen vaimea, kuten lähes aina alkuillasta. Velho ohitti kaupungin reunimmaisiet talot yhden toisensa jälkeen. Paaluvarustuksen lähellä oli vain yksikerroksisia rakennuksia, kaikki asuintaloja pienine puutarhoineen.

Pian länsiportin jälkeen sai Velho silmiinsä kolmen miehen ryhmän. Joukkio vaikutti käyvän tiukkaa keskustelua keskenään, yksi kahta vastaan. Vasta aivan likeltä Velho tunnisti sivukuvasta entisen kapteeni Bishonin, miehen, josta Valtias Hymen oli jo keväällä antanut etsintäkuulutuksen. Bishon oli ollut mukana asemestarin tyttären kaappauksessa.

Miehistä vain yksi vilkaisi tulijaa, ei tunnistanut tätä, ei senkään vuoksi, ettei Velholla ollut tällä kertaa voimasauvaa kädessään. Hän oli jo aikaa sitten todennut sen kantamisen tarpeettomaksi. Niinpä Velho pääsi aivan selin seisovan ja käsillään sanojaan korostavan Bishonin tuntumaan. Mitään sanomatta Velho kosketti Bishonin käsivartta. Ja teki siirtymän kauas aarnimetsään siellä asumuksiaan pitävien haltioiden asuinmaahan.

Rajusti hätkähtäen Bishon tajusi ympäristönsä muuttuneen. Kuuluvasti rääkäisten hän hypähti muutaman askelen eteenpäin, ennen kuin kääntyi katsomaan taakseen. ”Sinä!” hän huudahti ällistyneenä ja saman tien myös säikähtäneenä. ”Mitä sinä teit? Missä me olemme?”

Arkon heilautti kättään rauhoittavasti. ”Muistatko mitä minä sanoin sinulle, kun viimeksi tapasimme, kun vein sinut Miserolasta Keskuskaupungin liepeille, muistatko? Sanoin vieväni sinut aarnimetsään, jos vielä kerrankin uskallat näyttää naamasi Miserolassa.” Arkon viittasi ympärilleen. ”Nyt olet aarnimetsässä.”

”Mitä, mitä sinä höpiset? Tämähkö aarnimetsää”, entinen kapteeni vilkuili silmät renkaina joka suuntaan. Huomioi matalien kumpujen ketjun heidän vierellään, laajat pellot ja kauempana siintävän metsän rajan. ”Eihän tämä mitään aarnimetsää ole.”

”Sitä tämä kuitenkin on, usko pois vain.”

Bishon otti askelen yhteen suuntaan, sitten toiseen, vilkaisi Velhoon ja otti vielä pari askelta. ”Miksi sinä minua näin vihaat? Eihän Mikolle käynyt kuinka. Hänhän oli pelkkä apukeino sinun...”

”Niin, mitä minun?”

”Ei mitään, unohda tuo. Mutta eihän Mikolla ollut mitään hätää. Me pidimme hänestä hyvää huolta. Itse dekaani Juliana oli antanut siitä tarkat ohjeet ja niistä me pidimme kiinni.”

”Sekö antaa luvan rikokseen, dekaanin käsky? Sekö muka oikeuttaa viattoman tytön kaappaukseen ja vankina pitoon?” Arkon veti kasvoilleen hämmästyneen ilmeen.

Bishon tajusi sanojensa keveyden ja hiljeni. Hän katsoi Velhoon kulmainsa alta. Kääntyi sitten katsomaan kaukana pellolla työskentelevää ryhmää, miehiä ja naisia. ”Vankejako nuokin ovat, haltioiden vankeja?”

Arkon naurahti. ”Eivät he vankeja ole, autettavia pikemminkin. Ovat raukat eksyneet aarnimetsään ja haltiat toivat tänne paremman elämän äärelle. Mikset ota ja mene juttelemaan heidän kanssaan. Kyllä he kertovat sinulle, miten asiat täällä ovat. Ja huomioi sekin seikka, ettet sinäkään täällä vankina ole.”

Bishonin kääntyessä katsomaan uudestaan pellolle Arkon teki siirtymän takaisin Miserolaan, samaan paikkaan mistä oli hetkeä aiemmin poistunut. Hän tiesi Bishonin pärjäävän, eikä kokenut tarvetta jäädä tätä paapomaan. Joku haltioista ottaisi pianikin miehen puheilleen, ja sitä kautta asiat asettuisivat nopeasti kohdilleen.

Kahta kaupunkiin jäänyttä miestä ei kujalla enää näkynyt. Olivat varmasti säikähtäneet ja juosseet piiloon, Velho tuumi. Hän jatkoi mietteissään matkaansa asemestarin luo. Vieraista miehistä oli otet-

tava selkoa, mutta asialla ei ollut kiire. Enemmän häntä arvelutti millaiset moitteet saisi Sanielta, metsän väen johtajalta, kun Bishonin vienti aarnimetsään tulisi julki.

Velhon ehdittyä Mikloksen luo pienen Bishonin aiheuttaman viivästyksen jälkeen, lähestyi Miserolaa Suur-Valtiaan sotilaspartio. Saarivaltion itäpään pikkukaupungin portin äärellä joukko pysähtyi. Synkkäilmeisten miesten tuimat katseet kiertelivät edestakaisin metsän, peltojen ja paaluvarustuksen luota kohteesta toiseen. Huomioituaan mielestään kaiken oleellisen tarkoilta silmillään, ryhmä kerääntyi vaihtamaan ajatuksia. Ilmeistä päätellen he eivät juurikaan arvostaneet näkemäänsä. Suuret, paksuista hirsistä kootut puuovet retkottivat avoinna. Vartioinnista ei näkynyt merkkiäkään. Kuka tahansa voisi saapua kaupunkiin kenenkään sitä huomaamatta. Sotilaat eivät osanneet arvostaa kaupunkilaisten rauhaan perustuvaa ajatusmaailmaa. Tästä huolimatta he pelkäsivät tunkeutua porteista sisään. Kaupungissa piti majaan maankuulu Velho Arkon, jota vain type-rys ei olisi osannut pelätä.

”Meille käy huonosti, jos se velho huomaa meidät.”

”Eikä käy”, joukon johtaja penäsi vastaan. ”Me olemme tuomassa viestiä Suur-Valtiaalta. Ei velholla ole mitään syytä käydä meidän kimppuumme.” Johtajaksi määrätty veti viisi eri pituista tikkoa taskustaan ja ojensi niitä esiin. ”Nyt annetaan tikkujen ratkaista ketkä kaksi menevät sisään ja muut jäävät tähän portille odottamaan.”

Viiden hengen joukko arpoi pikaisesti lähtijät. Toinen lyhyen tikun saaneista oli joukon johtaja itse. Heitä oli jo käskynannossa varoitettu menemästä koko joukolla muurien sisään. Kaupungin pelottavasta velhosta ei koskaan tiennyt miten tämä sellaiseen suhtautuisi. He saattaisivat hyvinkin joutua tämän hyökkäyksen kohteiksi ja herätä vasta illalla jostain metsän keskeltä. Ainakin sillä tavoin osalle Suur-Valtiaan kuukausi aiemmin lähettämästä osastosta oli käynyt, eivätkä he halunneet kokea samaa kohtaloa.

Valitut kohensivat asentoaan, varmistivat miekan ja keihään olevan paikoillaan koteloissa ja kannustivat ratsunsa hitaaseen käymäjalkaan. Heidän tehtävänsä oli yksinkertaisesti vain viedä Valtias Hymenille ilmoitus Suur-Valtiaan tarkastusvierailusta kaupunkiin.

”Vaikka Velho onnistuikin karkottamaan paikallisen osaston täältä pois, ei hän voi siinä ikuisesti onnistua”, puhui toinen miehistä hiljaisella äänellä, enemmän itseään rohkaistakseen kuin sanojensa takana seisoen.

”Haluatko kokeilla onneasi?” johtaja murahti.

”Jääköön toiseen kertaan. Viedään nyt vain viesti Hymenille.”

Miesten huomaamatta heitä oli jo tovin seurattu. Arkonin naakkaparvi oli jo kaukaa peltojen takaa huomannut tulijat. Velho oli kevään tapahtumien viisastuttamana ohjeistanut naakkansa vahtimaan vieraita ja ilmoittamaan huomioistaan hänelle. Parvi oli ottanut saamansa tehtävän hyvillä mielin vastaan. Yksi naakoista oli jo lentänyt Arkonin luo tulijoista ilmoittamaan. Arkon istui Mikloksen kanssa hänen pajansa ulko-oven vierellä naakan laskeuduttua heidän vierelleen.

”Montako sotilasta?” Arkon kysyi Kaalta, naakalta, joka viestintoi.

”Viisi.”

”Kiitos, Kaa, mene vain takaisin ja pyydä Rasagia tulemaan tänne. Minulla on hänelle asiaa.”

Naakka päästi suustaan hennon karahduksen ja lehahti ilmaan. Arkon katsoi linnun lentoa, kunnes se katosi näkymättömiin kattojen taa. Hetken kuuluttua Velho näki johtajanaakkansa lähestyvän. Hän toivotti asemestarille mukavaa päivän jatkoa ja lähti kävelemään kohti palatsia pitempää reittiä käyttäen. Hän ei halunnut suoraan kohdata sotilaita, vaikka aavistikin näiden tuovan vain viestiä Valtias Hymenille. Velho ei uskonut sotilaiden uskaltavan enää rettelöidä kaupungissa taannoin saamansa karkotuksen jälkeen.

Hän kutsui johtajanaakan olkapäälleen, selitti tälle mitä aikoi ja pyysi tätä käymään katsomassa kauempaa lännestä oliko sotilaita tulossa kenties enemmänkin. Rasag ei vastannut sanoilla, lehahti vain lentoon ja katosi pellon suuntaan samaansa tehtävää hoitamaan.

Pohjoisportilla Velho astui pellon reunaan ja jatkoi matkaa paa-lumuurin ulkosivua pitkin. Pelloilla näkyi muutamia viljelijöitä työssä siellä täällä. Viljan leikkuu oli määrä aloittaa viikon, kahden sisällä, mutta ei aivan vielä. Silloin työ vaatisi satojen kaupunkilaisten mukana olon. Velho itsekin oli osallistunut siihen joka vuosi, samoin hänen ystävänsä, parantaja Hirennus.

Kaupungin sisällä sotilaskaksikko ratsasti hiljaista vauhtia lyhyintä reittiä palatsiin. Sieltä täältä ympäriltä kuului päivän viimeisiä, vaimeita työn ääniä, kolketta ja kalketta sekä iloista laulua, mitkä äänet harmittivat miehiä. Heidän mielestään ei mokoman pikkukaupungin kuulunut olla kuin itsenäinen valtio. Missä olivat rauhaa valvovat sotilaat, missä ylhäisö ja heidän palvelijansa? Kaikkialla muualla he olivat tottuneet sotilaiden esilläoloon. Näiden puuttuminen Miserolasta vaikutti oudolta.

He pääsivät ongelmitta palatsiin ja siellä yläkertaan Valtiaasta tapaamaan. Hymen oli sattumalta suuressa salissa ja otti ilmoituksen vastaan tyynenä. Ei Suur-Valtiaan tulo häntä haitannut, eikä pelottanut. Hän tunsu suurta luottamusta kaupungin omaan Velhoon. Arkon kyllä pitäisi huolen järjestyksen säilymisestä, oli Suur-Valtiaalla mitä tahansa mielessään.

Heti asiansa hoidettuaan, sotilaat palasivat kiireen vilkkaa portille toveriensa luo. Suur-Valtiaan oli saatava pikaisesti kuulla mil-laisessa varomattomuuden tilassa Miserola yhä oli. Sellaiseksi miehet kaupungin tilanteen kokivat. Ardagon oli jo lähellä kaupunkia ja paloi varmasti halausta saada kuulla miltä kaupunki asukkaineen nyt vaikutti.

Vielä tunnin ajan Miserolassa elettiin kuin ei maailmassa huolia olisikaan. Sitten huhu karkasi palatsin suojista ulos asukkaiden korviin.

Suur-Valtias oli jälleen tulossa, toivotettiin huhun levittäjä kadulta toiselle juostessaan. Nopeasti leviävä uutinen sai kaupungin asujaimiston näkemään punaista. Saarivaltion hallitsija, Suur-Valtias Arda-gon, joka raivoisassa vihassaan oli polttaa koko kaupungin Velho Arkonia etsiessään, oli tulossa takaisin. Asukkaat olivat syystäkin kuohuksissaan. Miten ihmeessä Suur-Valtias uskalsi moista edes suunnitella, ja vain kuukausi edellisen tuhoisan käyntinsä jälkeen?

Pelkoa tieto hänen tulostaan ei kuitenkaan herättänyt. Asukkaiden luottamus kaupungin oman velhon kykyihin oli kalliotakin lujempaa. Ei Valtias Hymen ollut ainoa, jolle Arkon merkitsi täyttä suojelua. Velho Arkon kyllä ajaisi Ardagonin joukkoineen taas pakosalle, jos pakko olisi, asukkaat tuumivat. Olihan hän antanut mahdollista kyvyistään jo useammankin näytteen ja häneen jos keneen luotettiin.

Ensimmäisenä kiirehtivät valtiaan puheille kiltamestarit. Heti heidän vanavedessään saapuivat maanviljelijöin edustajat ja kohta jo kalastajatkin. Kaikilla oli huoli tulevan vierailun luonteesta, sekä siitä, mitä Suur-Valtias tällä kertaa kaupungista haki. Ei kai hän aikonut yrittää uudelleen heidän rauhallisen kaupunkinsa hävitystä?

”Ei meillä mitään hätää ole, olkaa aivan rauhassa”, Valtias Hymen rauhoitteli hallintosaliin kokoontunutta sekalaista joukkoa. ”Suur-Valtias on kiertämässä valtakuntansa itäistä osaa ja käy samalla myös täällä. Muistakaa, että vaikka voimmekin yksin päättää lähes kaikista omista asioistamme, me olemme edelleen osa Saari-valtiota.”

”Niin, mutta miten hän ilkeää näyttää naamaansa täällä sen jälkeen, mitä yritti meille tehdä”, puutarhurin vaimo huudahti.

Valtias levitti käsiään pahoittelevana. ”En minä hänen tuloaan voi estää. Miserola on osa Suur-Valtiaan valtapiiriä, vaikkemme enää hänen sotilaitaan tänne suvaitsekaan.”

”Mitä Velho tästä sanoi?”

”Hän ei taida tietää vielä koko asiasta”, Hymen tunnusti suu mutrussa.

”Hänet pitää käydä heti hakemassa. Hänen on saatava kuulla tästä mahdollisimman pian.”

”Seis nyt kaikki”, Hymen hymyili rauhoittavasti ja kohotti taas kätensä ylös. ”Uskokaa jo, ettei teille, eikä kenellekään muulle täällä tapahdu mitään pahaa. Älkääkä turhaan levittäkö pelkoa asukkaiden mieliin. Velhomme taika suojelee meitä kaikkia, oli hän itse paikalla tai ei. Annetaan Suur-Valtiaan tulla ja mennä kaikessa rauhassa. Näytetään hänelle, ettemme kannu kaunaa hänen taannoisesta erheestään. Hän kertoo kyllä asiansa, jos hänellä jotain erikoista on mielessään. Ja ajatelkaa, jos hän viimeinkin päätti tulla pyytämään anteeksi edellisen käyntinsä jättämiä tuhoja?”

Valtiaan viimeinen lause herätti sekä epäuskoisia naurahduksia että synkeitä ilmeitä. Suur-Valtiaaseen ei todellakaan luotettu Miserolan rolassa.

Vasta salin jo tyhjennettyä saapui Velho Arkon palatsiin. Hän oli kuullut Rasagilta Suur-Valtiaan ehtineen lähikylän ohi matkallaan kaupunkiin. Joukko ehtisi perille parissa tunnissa, jos niin halusi. Naakka puhui suuresta joukosta, joka muutaman kysymyksen jälkeen tarkentui suurin piirtein viideksikymmeneksi. Ei määrällä tosin väliä ollut, kuten Arkon hyvin ymmärsi. Joku tai jotkut Sanien tovereista olisivat varmasti jo tietoisia tulijoista ja suojelisivat Miserolan asujaimistoa samoin kuin ennenkin.

”Tämähän on mukava uutinen”, Arkon totesi, ”ja samalla erittäin ikävä, ellei setäsi ole viimeinkin tulossa pyytämään anteeksi aiempaa tekoaan, minun ja naapurini talon polttamista.”

”No mutta Velho hyvä, mitä tuo nyt taas on.” Valtias Hymen hymyili ja tiirasi velhoaan silmät sirrillään. ”Eikö hänen tulonsa miellytäkään sinua?”

Arkon hymähti. Kujeilu paljasti uuden puolen nuoresta valtiasta, rennomman ja itsevarmemman. ”Paljastiko setäsi tulonsa tarkoituksen?”

”Ei, lähetti kertoi vain hänen olevan tulossa. Hän haluaa varmaankin vain tarkastaa myös Miserolan olot kiertäessään Saarivaltion itäistä osaa.”

Velhon ilme kertoi kyllä sanoittakin mitä hän kuulemastaan ajatteli, että Ardagonilla oli varmasti myös epämieluisia taka-ajatuksia mielessään. Eivät Suur-Valtiaan kaltaiset itsetietoiset johtajat turhaan kiertele valtiollisilla takamaillaan. Hän vältti kuitenkin paljastamasta ajatuksiaan ääneen. ”Entä mitä sinä oikeasti ajattelet hänen tulostaan? Ei kai hän vain taas yritä saada minua kiinni ja mukaansa?”.

Hymen levitti kätensä ja nousi jaloilleen. Hän alkoi kävellä hitaasti pitkin salia, kuten niin monesti ennenkin sanoja hakiessaan. Arkon jäi paikoilleen ja kääntyili Valtiaan kulun mukaan. ”No, voinhan minä sen sinulle sanoakin, Velho hyvä”, Hymen viimein tokaisi ikkunan luota. ”Olen aika lailla varma, että hän haluaa vain omin silmin todeta sinun uuden turvavyöhykkeesi olevan yhä paikallaan asukkaidemme turvana. Hän ei voi kestää edes ajatusta siitä, ettei täällä voi tapella, eikä hänellä ole siten enää todellista valtaa Miserolassa.”

”Hänen kaltaisensa eivät kestä ajatusta itseään vahvemmista olivat nämä omia tai vieraita. En usko hänen kykenevän koskaan sulattamaan minulta saamaansa lähtöpussia. Me ajoimme hänet armeijoihin pois kuin rikollisjoukon konsanaan. Sen täytyi olla melkoinen nöyryytys hänen arvovalalleen. Hän tulee kantamaan minua kohtaan kaunaa aina kuolemaansa asti. Ole hyvin varovainen hänen suhteensa. Älä usko kaikkea mitä hän sitten tulee puhumaan.”

”No, mutta, Arkon hyvä. Kyllä minä tunnen hovin tavat ja varmasti sinuakin paremmin. En minä anna hänen puhua itseäni mihinkään sopimattomiin tekoihin.” Valtias käveli aivan velhon eteen ja jäi katsomaan tätä tiiviisti silmiin. ”Sinä olet varmasti minun tukenani jatkossakin, eikö niin?”

”Luonnollisesti.”

”Mitä sitten päätänkin setäni suhteen tehdä?”

”En missään nimessä”, Velhon kiivas huudahdus sai valtiaan ottamaan askeleen taakse.

”Mitä sinä tuolla tarkoitat? Etkö tuekaan minua kaikessa mitä päätän?”

Saarivaltion ajassa eletään vuotta 2305. Näin ainakin kaikille on uskoteltu. Salaisuuksien määrä kasvaa, eikä totuutta ole kenenkään helppo uskoa. Kesän vaihtuessa syksyksi jatkaa Suur-Valtias Ardagon Velho Arkonin kotikaupungin kiusaamista pakottaen asukkaat lopulta suurten päätösten äärelle. Miserolan asukkaat eivät helpolla lannistu, eikä Suur-Valtiaan konnankoukut tuota toivottua tulosta. Aarnimetsän salaperäisten asukkaiden turvin kaupunkilaiset koettavat selvittää kunnialla eteensä tulevista murheista.

